

I

Mei 1876

New York City

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ik over nog geen zes weken de vrouw word van Nathaniel Winthrop III.’ Victoria Cole slaakte een gelukzalige zucht en tilde haar hoofd op naar de zon die heerlijk scheen, terwijl ze door de bocht liep in het park. De heldere zonnestralen verwarmden de kersenbloesem boven haar hoofd en de zoete geur die deze afgaf, vermengde zich met die van de tulpen en forsythia tot een kruidige potpourri.

‘Eindelijk treed je toe tot de elitekring rond mevrouw Astor,’ zei Theresa met een zweem van jaloezie in haar stem.

Ze hadden gearmd al een groot deel van de paden van Gramercy Park bewandeld. De dames vertraagden hun pas en Victoria gaf haar vriendin een vriendelijk klopje op de arm. Theresa en zij droomden er al jaren van om op de officiële lijst van mevrouw Astor te komen. Victoria’s vader stond er al op. Door haar huwelijk met Nathaniel Winthrop zou haar plaats in de begeerde bovenste lagen van de New Yorkse society worden gewaarborgd.

‘Ongetwijfeld zul je me binnenkort volgen,’ zei Victoria,

terwijl ze glimlachte naar haar vriendin. ‘Vooral nu Phillip Smith gevraagd heeft of hij eens bij je langs mag komen.’

‘Zijn achternaam is zo gewoontjes.’

‘Theresa Smith,’ probeerde Victoria de combinatie uit. ‘Het klinkt minder chic dan Theresa Fontaine, maar je kunt niet eeuwig je meisjesnaam houden.’

Theresa trok een overdreven pruillip. ‘Als hij er nu eens niet uitzag als een harige collie.’

Victoria beet op haar lip om niet te lachen. ‘Dat is niet aardig om te zeggen.’

‘Het is de waarheid en dat weet je.’

‘Misschien kun je hem voorstellen dat hij zijn wenkbrauwen scheert.’ Deze opmerking leverde Victoria een afgemeten glimlach op van haar vriendin. ‘Je hoeft in elk geval niet bang te zijn dat hij steeds naar je kijkt, want hij ziet je toch niet vanonder die borstelige wallen.’

Theresa gaf Victoria een duwtje met haar schouder. ‘Larie, doe niet zo mal.’

‘Daarom ben je zo dol op me.’ Victoria gaf haar vriendin ook een duwtje, dankbaar voor Theresa’s toegewijde vriendschap.

Hoewel ze veel dezelfde vriendinnen hadden, dezelfde aspiraties en smaak, was Theresa als persoon en verschijning totaal het tegenovergestelde van Victoria. Theresa had – anders dan Victoria, die blond haar had en lichtbruine ogen – ravenzwart haar en een paar brutale koffiebruine ogen. En waar Victoria zichzelf zag als een gemakkelijk, positief ingesteld iemand, was Theresa ontegenzeggelijk pragmatischer en realistischer.

Ze liepen een moment zwijgend verder. Victoria genoot van de heldergroene bladeren van de vormgesnoeide bomen en struiken. In het voorjaar was het altijd zo vredig en mooi

in Gramercy Park. Behalve het getjilp van een paar vogels ergens in de keurig bijgehouden tuin, was er alleen het geluid van hun voetstappen en die van haar lijfwacht. Gelukkig gaf Arch haar vandaag in de beschutting van het park een beetje ruimte. De reus van een kerel volgde hen op discrete afstand.

Het particuliere park in Manhattan was volledig omheind en gesloten voor het publiek. Feitelijk hadden alleen de bewoners van de gebouwen rond de grote groene tuin een sleutel van de toegang in het smeedijzeren hek. Niettemin stond Arch er altijd op dat hij met haar meeinging.

‘Kom mee.’ Victoria duwde Theresa naar de ingang. ‘Ik weet dat je heel graag de nieuwe korsetten wilt zien die ik gisteren heb gekocht, die met de oranje bloemetjes.’

‘Ja, ik kan niet wachten om ze te zien,’ zei Theresa op haar gebruikelijke vlakke, sarcastische toon.

‘Je vindt ze vast prachtig.’

‘Waarschijnlijk niet zo mooi als Nathaniel.’

‘Theresa!’ Victoria struikelde bijna door deze schaamteloze insinuatie van haar vriendin. De korsetten waren voor haar uitzet, die gestaag groeide elke dag dat ze ging winkelen en passen voor de bruiloft en huwelijksreis.

Haar vrijpostige vriendin sloeg haar hand voor haar mond en deed alsof ze berouw had, maar haar ogen stonden ernstig. ‘O, ja. We mogen het niet hebben over wat er na de bruiloft gebeurt. Dat moet een groot geheim blijven voor ons nieuwelingen.’

Victoria wierp een blik over haar schouder naar Arch en hoopte vurig dat hij niets gehoord had van wat Theresa had gezegd. Hoewel haar loyale lijfwacht kaal was onder zijn hoed en oud genoeg om haar vader te zijn, had hij een uitstekend gehoor. Er ontsnapte zelden iets aan zijn aandacht. Hij was

stevig en groot en had een houding van ‘als je me iets doet, dan vermorzel ik je.’

Haar vader had Arch ingehuurd na een angstwekkend incident vier jaar geleden, toen ze terugkwam van een trip naar Michigan. Een vroegere vijand van haar vader, Big Al, was jaren daarvoor de gevangenis ingegaan omdat hij geprobeerd had haar vader te vermoorden. Toen hij vrijkwam, wilde hij revanche nemen op haar vader. Als onderdeel van zijn intriges had Big Al besloten om zijn vizier te richten op Victoria, haar te ontvoeren en losgeld te vragen. Gelukkig was hij opgepakt toen hij rond hun huis sloop en weer opgesloten in de gevangenis.

In de vier jaar dat Arch nu haar lijfwacht was, waren er diverse dreigbrieven gekomen en was er een incident geweest bij de opera, waar een werknemer van een van haar vaders concurrenten haar vast had gepakt toen ze uit haar rijtuig stapte. Door de bank genomen vond Victoria het echter maar gek dat ze een lijfwacht had.

Ze wist dat haar vader alleen maar bezorgd was dat, hoewel Big Al in de gevangenis zat, hij misschien zou proberen om een paar van zijn mannen opnieuw toe te laten slaan. En ze wist ook dat omdat haar vader een van de rijkste mannen van New York was, er genoeg mensen waren die tot het uiterste gingen om hem kapot te maken. Niettemin had Victoria reeds lang geleden besloten dat ze Arch niet meer nodig had.

Ze zou haar toegewijde lijfwacht missen, maar had besloten na haar trouwen Nathaniel ervan te overtuigen haar te verlossen van al die overbezorgde aandacht. Welbeschouwd was hij zeer vatbaar voor alles wat ze wilde. Zijn prioriteit was om haar alles te geven wat haar hartje begeerde. Dat was een van de vele redenen waarom ze van hem hield.

‘Kom, we gaan.’ Victoria glimlachte nog eens en telde haar

zegeningen, en dat waren er vele, met als belangrijkste een vader en moeder die dol op haar waren, een verloofde die mateloos veel van haar hield en een paar trouwe vriendinnen – zoals Theresa – die al haar grillen en kuren uithielden. ‘Ik weet zeker dat moeder de thee klaar heeft staan voor ons.’

Theresa versnelde haar pas. ‘En hopelijk ook een paar van die verrukkelijke citroentaartjes die ze de vorige keer had.’

Aangekomen bij het hek, hielden ze enige afstand en wachtten ze tot Arch de sleutel van de familie in het hek van het park stak. Hij zwaaide het hek open, keek even vlug naar beide kanten op de straat en gebaarde toen naar hen dat ze er doorheen konden lopen.

Theresa wilde een stap naar voren doen maar bleef abrupt staan. ‘O, nee,’ zei ze en ze stak haar handen naar voren. ‘Ik ben een van mijn handschoenen verloren.’

Theresa had inderdaad maar aan een van haar handen een witte kanten handschoen, die reikte tot aan de ruches aan de mouw van haar perzikkleurige polonaise van tafzijde. De bijpassende rok had aan de achterkant een tournure, die leek op die van Victoria. Victoria’s jurken werden echter allemaal ontworpen in Parijs, een feit waar Theresa maar over bleef klagen als ze negatief sprak over haar eigen imitatiecreaties.

‘Ik loop wel terug en haal hem op,’ zei Theresa, terwijl ze Victoria door het hek heen duwde. ‘Gaan jullie maar vast.’ Zonder af te wachten of Victoria het ermee eens was, haastte Theresa zich weg.

‘Weet je zeker dat je niet wilt dat ik je help zoeken?’

‘Nee, ik weet nog precies waar ik mijn handschoenen uit heb getrokken.’ Theresa haastte zich weg met ruisende rok. ‘Ik sta erop dat je vast gaat zonder mij.’

‘Goed, dan wacht ik buiten op je.’

Theresa maakte half een wuivend gebaar met haar hand om Victoria te laten weten dat ze het goed vond, maar ze hield haar pas niet in. Victoria liep op haar gemak het park uit door het grote zwarte hek met de pilaren, waar bovenop allemaal scherpe punten zaten om indringers buiten te houden. Het statige huis waar ze woonde, stond recht aan de overkant van de straat. Het vijf verdiepingen hoge gebouw van bruine steen had een zwart leistenen mansardedak met een barokke giet-ijzeren kroonlijst.

Ze zwaaide haar wijde rok van hemelsblauwe tafzijde naar achteren en draaide zich om omdat ze de sleep uit wilde schudden die als een stel geplette orgelpijpen op de grond lag. Plotse-ling gaf Arch een schreeuw en gaf haar zo'n harde duw, dat ze omgevallen was als ze niet tegen werd gehouden door de smalle spijlen van het hek.

Zelfs door alle lagen van haar jurk heen kreeg ze blauwe plekken. Haar bonnet van stro, afgezet met ivoorkleurige lin-ten en hemelsblauwe veren, schoof over haar ogen. Even hoorde ze alleen maar geschreeuw en gevecht achter haar.

Vervolgens greep Arch haar bij de arm en sleepte haar mee, zonder haar de kans te geven haar hoed recht te zetten. Ze blies de veren die voor haar gezicht hingen weg en probeerde hem bij te benen, hoewel hij haar half als een pakje onder zijn arm droeg.

‘Wat gebeurt er, Arch?’ vroeg ze.

De stevige man kon haar echter niet horen, omdat hij in-structies schreeuwde naar de livreiknecht voor hun huis aan Irving Place, aan de overkant van de straat. ‘Waarschuw de politie!’ riep hij op een vreemde manier happend naar adem, en zwak. ‘De aanvaller ontsnapt!’

‘Aanvaller?’ Victoria probeerde achterom te kijken, maar op-

nieuw blokkeerden de veren en linten op haar hoed haar zicht. 'Wie was het?'

Arch strompelde naar de overkant van de straat, naar de schoon geschrobde stenen trap voor het huis van de familie Cole, en sleepte haar mee. Toen de greep van Arch om haar middel verslakte en hij haar niet al te zachtzinnig voor de livreeknecht op het bordes neerzette, was Victoria verbaasd. Normaal gesproken was haar lijfwacht veel voorzichtiger met haar.

'Breng haar naar binnen!' brulde Arch buiten adem. 'Nu, meteen!'

De livreeknecht en een paar andere bedienden die in de deuropening waren verschenen, haastten zich om de potige lijfwacht te gehoorzamen. Binnen een paar tellen stond Victoria in de hal aan de voorkant van het huis. Haar vader kwam net de gebogen marmeren trap af en ook hij riep een paar bevelen.

Om haar heen liepen bedienden chaotisch heen en weer. Toen iedereen zich verspreidde, ving ze een glimp op van Arch, die zich nog steeds op het bordes bevond. Hij was op zijn knieën gevallen en staarde wezenloos voor zich uit.

'Arch?' Met haar ellebogen baande ze zich een weg naar hem, maar voordat ze bij hem was, viel hij met zijn gezicht naar beneden en kwam met een pijnlijke klap op de vloer terecht. Met gespreide armen en benen lag hij over de drempel; een paar bedienden lieten zich op hun knieën naast hem vallen. Op de vloer onder hem ontstond een dieprode plas bloed.

'Stuur iemand om de dokter!' riep de livreeknecht. 'Hij is gestoken.'

'Gestoken?' Victoria viel op haar knieën naast haar lijfwacht. Terwijl ze naar zijn stille, roerloze lichaam keek, ging haar hart onregelmatig tekeer. 'Komt het goed met hem?'

De livreeknecht en een van de andere mannelijke bedienden

rolden Arch voorzichtig op zijn rug, waardoor naast zijn zij de grote plas bloed zichtbaar werd. Door het bloed leek zijn donkerblauwe wollen jas haast zwart.

De livreiknecht tilde de jas van Arch op, maar liet hem snel weer zakken, terwijl hij sissend een teug adem naar binnen zoog. ‘Het is een diepe wond.’

‘Hij heeft ook al veel bloed verloren,’ zei de mannelijke bediende, terwijl hij vluchtig een blik door de deur naar buiten wierp.

Pas toen zag Victoria het bloed op de trap, waarvan het spoor over de weg naar Theresa liep, die eenzaam in de opening van het hek van het park stond.

Victoria staarde naar het bloed en probeerde te begrijpen wat er was gebeurd. Arch was gestoken en bloedde vervolgens. En hij had toch geprobeerd haar in veiligheid te brengen?

Ze duwde haar hand tegen zijn wang, in de verwachting dat deze warm was, maar hij was koud en bleek. ‘Hij is toch niet...,’ zei ze met trillende stem, ‘...dood, of wel?’

De livreiknecht kwam terug en schreeuwde tegen een andere bediende in de gang: ‘Schiet op!’

Plotseling werd Victoria duizelig en ze ging op haar hurken zitten.

‘Laat iemand Victoria wegbrengen,’ zei haar vader, terwijl hij aan de andere kant naast Arch op de grond knielde. ‘Dit is te veel voor haar.’

Meteen pakten een paar handen haar zacht vast en werd ze overeind getrokken en vervolgens naar de trap gebracht. Ze was niet in staat om te protesteren, omdat er geen woord uit haar mond kwam, maar ook omdat ze er de kracht niet voor had.

Het enige waar ze aan kon denken, was het feit dat Arch doodging. En dat was haar schuld.

Tom Cushman bekeek de glazen deuren die uitkwamen op het balkon op de tweede verdieping van het huis van de familie Cole. De mooie smeedijzeren balustrade om het grote zitterras buiten had minstens tien plekken waar een enterhaak houvast zou vinden. Het was gemakkelijk om omhoog te klimmen en binnen te komen. Er zat maar één slot op de dubbele deuren, een eenvoudig grendelslot; zelfs een gek kon het openbreken.

Het balkon en de deuren waren een potentieel veiligheidsrisico. Als hij de klus aannam, moesten ze weg.

Op de houten vloer in de gang klonken de voetstappen van een bediende die het zitgedeelte naderde waar hij exact zes minuten geleden naartoe was gebracht. Ze waren lichter dan die hiervoor, dus van een andere bediende, een vrouwelijke deze keer. Ze woog rond de vijftig kilo en had een eeltknobbel op haar voet, waardoor ze meer op haar ene voet steunde dan op haar andere. Conclusie: waarschijnlijk was ze van middelbare leeftijd.

De bediende kwam de kamer binnen en Tom stond op. Inderdaad, het was een klein vrouwtje, met het haar strak naar achteren in een knot en grijze plukken op haar slapen. Ze droeg een lange zwarte jurk met een wit gesteven schort over

het bovengedeelte. Gezien de onberispelijke staat ervan, nam hij aan dat ze het hoofd van de huishouding was.

‘Meneer Cushman?’ vroeg ze. De geur van kamille die om haar heen hing en de suikerkorrels op haar vingertoppen vertelden hem dat ze net thee voor iemand in had geschonken. ‘Meneer Cole is klaar om u te ontvangen.’

Tom trok de brede revers van het jasje van zijn pak recht en knikte naar de vrouw. Hij volgde haar de gang door, die aan beide zijden behangen was met enorme schilderijen van diverse beroemde Europese kunstenaars, waaronder Gainsborough en Blake. Achter de open deuren aan weerszijden van de gang bevonden zich een muziekkamer, een bibliotheek en nog een zitkamer. Ze waren allemaal net zo mooi gemeubileerd als de kamers in al die andere statige huizen waar hij de afgelopen vijf jaar had gewerkt. De vorstelijke afmetingen van dit New Yorkse huis, de klassieke zuilen en kroonlijsten, de luxueuze vloerkleden, de muren met het lichte behang, het rijk gesneden meubilair; niets zorgde er ook maar voor dat hij met zijn ogen moest knippen.

Met elke stap die hij door het huis liep, zag hij echter nog meer gevaren: een raam dat niet vergrendeld was, een kapot rooster in de haard, een deur zonder slot en veel andere kleine zaken die het verschil konden betekenen tussen leven of dood.

Toen de huishoudster bij een fraai gesneden walnoten houten deur kwam en erop klopte, liet Tom snel nog even alles de revue passeren wat hij uit had gezocht over Henry Cole en Cole Enterprises. De multimiljonair had een fortuin geërfd van zijn vader. De afgelopen jaren had hij echter niet alleen verbeteringen aangebracht bij de hout- en mijnbedrijven van zijn vader in het Middenwesten, na de burgeroorlog had hij ook geïnvesteerd in de sterk in opkomst zijnde staal- en spoor-

wegindustrie, alsmede in een paar zilvermijnen in het Westen. Waarschijnlijk verdiende hij meer geld dan hij op kon maken in zijn leven.

Henry Cole bezat Gramercy Mansion in New York City, een buitenverblijf aan Prairie Avenue in Chicago, een zomerverblijf in Newport en een villa die hij onlangs had gekocht in Italië. Hij had verschillende jachten, tientallen racepaarden en twee afgelegen boerderijen op het platteland. In al zijn huizen had hij genoeg personeel om een klein leger mee te vormen.

De familie was er niet een van het oude geld, zoals de families Astor, Forbes en Winthrop. Henry Coles rijkdom had hem echter omhooggeduwd op de lijst van prominentste mannen in de Verenigde Staten. Hij had de reputatie innovatief, agressief en intelligent te zijn. Tom had niets dan lof over meneer Cole gehoord.

De huishoudster zwaaide de deur open, waarachter een kamer zichtbaar werd met een donkere lambrisering, een groot mahoniehouten bureau, kamerhoge boekenkasten, ingebouwde muurkasten en een elegant dressoir. In een van de leren oorfauteuils voor een groot raam met weids uitzicht op Gramercy Park zat een man die Tom schatte op een jaar op 45. Hij zette zijn porseleinen kopje op de schotel op het lage tafeltje voor hem en stond op.

De man was niet groot, maar wel stevig. Zijn lichtbruine haar was glad achterovergekamd en hij had een gladgeschoren gezicht met duidelijke gelaatstrekken. Hij had een mooi pak aan, met een jasje van donkerbruin kamgaren afgezet met mooi band, een kraagloos vestje van witte gewatteerde stof en een lichtbruin gestreepte broek, allemaal perfect gesneden. Kennelijk had meneer Cole net op zijn horloge gekeken,

want de flap van zijn vestzakje zat er half in. Hij had het gouden kastje met driedubbele ketting er te ver in geduwd.

‘Sir,’ zei de huishoudster. ‘Meneer Cushman is er voor u.’

‘Dank u, mevrouw Hatfield.’ Meneer Cole knikte naar het tengerere vrouwtje, dat wegliep en de deur achter zich dichttrok. ‘Kom binnen, meneer Cushman, en ga zitten.’ Terwijl hij Tom bestudeerde van zijn donkere kortgeknipte haar tot zijn glimmende zwarte schoenen, gebaarde hij naar de leren stoel met armleuningen naast die van hem.

Met zijn gebruikelijke lange passen liep Tom de kamer door en hij stak zijn hand uit. ‘Aangenaam kennis met u te maken, meneer Cole.’

‘U bent vroeger dan ik had verwacht.’ Meneer Cole nam zijn uitgestoken hand aan en gaf Tom een ferme handdruk, waaruit zelfvertrouwen en autoriteit sprak. Er zat echter ook iets vriendelijks in, een teken van de zachte kant die de man volgens Arch ook had.

‘Ik zeg altijd maar: beter vroeg dan laat.’

‘Die houding mag ik.’ Meneer Cole liet zijn hand los en ging weer in zijn stoel zitten. Terwijl hij zijn theekopje pakte, zag Tom dat de man inkt op zijn rechterduim had en een deukje in zijn middelvinger op de plek waar zijn pen rustte. Kennelijk had de man net een telegram geschreven, gezien de telegrambezorger die het huis verliet toen hij aankwam.

Tom ging op de rand van zijn stoel zitten en meteen ging zijn hoofd aan het werk om ontsnappingsroutes te bedenken uit de kamer. Hoewel hij op dit moment geen reserveplan nodig had – omdat hij voor niemand verantwoordelijk was – was het moeilijk om deze gewoonte te doorbreken, zelfs al had hij geen dienst.

Meneer Cole nam een slok thee en ging door met het be-

studeren van Tom over de gouden rand van zijn kopje. In zijn ogen stond zowel frustratie als angst te lezen. Tom kon wel bedenken waarom. De man probeerde er koste wat het kost voor te zorgen dat zijn gezin veilig was, maar zonder lijfwacht voelde hij zich kwetsbaar en bang. Tom had wel respect voor zijn bezorgdheid. Hij had te veel rijke mannen gezien die het niets kon schelen. Die niet trouw waren en hun minnaressen beter behandelden dan hun vrouw.

Tijdens zijn onderzoek had Tom ontdekt dat Henry Cole ontzettend veel van zijn vrouw Isabelle hield. Helaas was zij blind. Ze had een erfelijke ziekte, waardoor ze als jonge vrouw haar gezichtsvermogen kwijt was geraakt. Niet alleen had ze voortdurend hulp nodig, kennelijk ook bescherming. Een man als meneer Cole, exorbitant rijk en voortdurend in de schijnwerpers, maakte door de jaren heen genoeg vijanden.

Meneer Cole had ook een dochter. Toen Tom oude krantenartikelen en roddelcolumns over haar doorspitte, had hij alleen maar zijn hoofd geschud over zo veel wuftheid van het meisje. In een column van een maand geleden stond dat Victoria Cole eind juni in Newport zou gaan trouwen met de oudste zoon van de familie Winthrop. Het huwelijk zou een van de meest luxe feesten van het zomerseizoen worden. Zo ze het redde tot het altaar. Als haar vroegere capriolen een teken waren, betwijfelde Tom dat.

‘Ik moet eerlijk zijn, meneer Cushman,’ zei meneer Cole, ‘ik had niet zo’n jong en knap iemand verwacht als u.’

‘Is dat een probleem?’

‘Dat zou het kunnen zijn.’ Meneer Cole keek bezorgd. ‘Zoals Arch u beschreef, had ik de indruk dat u een ouder iemand was vol littekens.’

Tom had dertig verwondingen en littekens van diverse vor-

men en afmetingen uit de tijd van de burgeroorlog dat hij tot de Jessie Scouts behoorde, de ongeregelde troepen van de noordelijke Unie, maar hij kon niet bedenken waarom dat ter zake deed.

‘Het is duidelijk dat u geschikt bent voor deze baan, maar u ziet er veel te knap uit.’ Meneer leunde achterover in zijn stoel en hij leek verbijsterd. Tom zag het probleem niet: als ongetrouwde man was het zijn beleid om alleen maar oudere vrouwen te beschermen die reeds getrouwd waren of weduwe. Natuurlijk voorkwam dat niet per se complicaties, maar als meneer Cole dacht dat zijn vrouw zich misschien aangetrokken zou voelen tot hem, vergat hij één essentieel punt: zijn vrouw was blind. Ze zag hem niet en dat zou ook nooit gaan gebeuren.

Maar als meneer Cole het niet goed vond, was dat niet zo heel erg. Uiteindelijk had hij alleen maar ingestemd met een gesprek met meneer Cole vanwege Arch. Zijn vriend en collega-Scout had hem direct nadat hij aangevallen was een telegram gestuurd, waarin hij hem gesmeekt had te solliciteren op de tijdelijke functie. Tom had op dat moment geen werk en was al van plan om terug te gaan naar Amerika, omdat hij zijn familie al een hele tijd niet meer had gezien. Toen hij erachter kwam dat Arch in het ziekenhuis lag, was hij meteen weggegaan uit Europa.

De eerste plek waar hij naartoe was gegaan zodra het schip aanlegde in New York, was het ziekenhuis, om op bezoek te gaan bij Arch. Zijn vriend lag op dat moment in het Presbyterian Hospital en zag er bleek, slap en zwak uit. Toen hij Tom opnieuw gesmeekt had om zijn plaats in te nemen als lijfwacht van de ‘vrouw des huizes’, zoals hij mevrouw Cole liefdevol noemde, had Tom geen nee kunnen zeggen. Arch

was tijdens de oorlog als een vader voor hem geweest en hij had meer dan eens zijn leven gered tijdens hun gevaarlijke verkenningsmissies. Hij was het aan zijn vriend verplicht om de baan aan te nemen. Het was het minste wat hij kon doen.

Hoewel Tom van plan was geweest om wat tijd door te brengen bij zijn familie die bij de vuurtoren in Race Point op Cape Cod woonde, wilde hij toch Arch dit plezier doen. Hij wilde voorkomen dat meneer Cole de baan van Arch aan iemand anders gaf, zodat zijn vriend terug kon komen als hij hersteld was van zijn verwonding.

‘Arch had niets dan positieve opmerkingen over u,’ vervolgde meneer Cole. ‘Om eerlijk te zijn, omdat hij maar niet ophield over uw ervaring en moed, verwachtte ik dat er min of meer een soort halfgod door de deur naar binnen zou komen lopen.’

‘Arch is een goede vriend van mij. Hij heeft ongetwijfeld mijn vaardigheden overdreven.’

‘Dat dacht ik ook, maar ik ontving een telegram van aartshertogin Gisela en zij bevestigde alles wat Arch had gezegd en meer.’

Tom knikte. Meneer Cole had dus referenties nagetrokken bij zijn vorige werkgever. Nadat hij het bericht kreeg van de aartshertogin, heeft hij haar waarschijnlijk een bedankje geschreven en dat meegegeven aan de telegrambezorger.

‘Er zou geen betere zijn dan u,’ zei meneer Cole.

‘Misschien *ben* ik niet de beste, maar ik *doe* zeker mijn best.’

‘Uw lijst met referenties van vorige werkgevers is tamelijk indrukwekkend. Niet alleen aartshertogin Gisela staat erop, ook prinses Anna van Boedapest en de douairière gravin Elise. Waarom zou u er genoegen mee nemen om voor mijn gezin te werken, als u het voor het uitkiezen hebt in de Europese royalty?’

‘Arch heeft me gevraagd het te doen.’ Zo simpel en eenvoudig was het. Tom was niet graag in Amerika, daar waren te veel geesten die hem achtervolgden. Het was beter als hij er wegbleef en druk aan het werk was op plaatsen waar hij niet na hoefde te denken over alles wat er was gebeurd. Drie dagen nadat hij voet aan land had gezet, was hij er alweer klaar voor om terug te gaan.

Meneer Cole kneepte zijn ogen tot spleetjes en bekeek Tom opnieuw.

‘Ik lijk niet het soort man te zijn dat u zoekt.’ Tom maakte aanstalten om op te staan. ‘Het spijt me dat ik uw tijd heb verdaan, meneer Cole.’

‘U verdoet mijn tijd niet.’ Meneer Cole gebaarde naar hem dat hij weer moest gaan zitten.

Tom aarzelde.

‘Ik vertrouw Arch meer dan wie ook, behalve mijn vrouw natuurlijk. Als Arch u aanbeveelt, ondanks het feit dat hij weet van mijn zorgen omtrent jonge lijfwachten, dan neem ik aan dat hij daar een zeer goede reden voor heeft.’

‘Ik begrijp de delicate aard van deze baan.’ Tom ging weer in de leren stoel zitten. Een vrouw beveiligen betekende dat hij het grootste deel van de tijd dicht bij haar in de buurt zou zijn. Hij zou ook regelmatig alleen zijn met haar. Dat was onvermijdelijk, omdat hij haar permanent zou schaduwen. Maar dat was nu precies het punt: hij schaduwde haar, bleef op de achtergrond en ze zou nauwelijks doorhebben dat hij er was. ‘Ik doe mijn best om zo min mogelijk op te vallen als ik iemand beveilig.’

‘Ik ben ervan overtuigd dat u mijn zorgen begrijpt,’ zei meneer Cole. ‘Ik wil niet door het inhuren van een lijfwacht de ene gevaarlijke situatie inruilen voor de andere.’

‘Dat begrijp ik helemaal, sir.’ Hoewel Tom persoonlijk van mening was dat hij niet al te vriendschappelijk wilde zijn met de mensen voor wie hij werkte, betekende dat niet dat de vrouwen die hij in zijn buurt had gehad niet meer van hem hadden gewild. Er waren wel momenten geweest dat hij avances had moeten afwijzen. Sterker nog, er was hem meer dan eens een buitenechtelijke verhouding aangeboden. Niet door de vrouw die hij op dat moment beveiligde, maar door haar vriendin of een jonger familielid. Waar hij ook had gewerkt, hij had de liefjes altijd voor het uitzoeken gehad. Hij had echter nooit toegegeven aan de verleiding. En dat was hij nu ook niet van plan. ‘Ik garandeer u altijd de grootst mogelijke professionaliteit.’

Boven zijn hoofd hoorde hij het geluid van lichte voetstappen en dat maakte hem bewust van de aanwezigheid van ten minste twee vrouwen. Uit de richting waarin de voetstappen gingen, maakte hij op dat de vrouwen eerst opgewonden door de kamer liepen en vervolgens door de gang naar de trap. Waarschijnlijk was het Victoria met een van haar vriendinnen. Hun voetstappen klonken energiek, speels haast.

Meneer Cole perste zijn lippen op elkaar en staaarde een moment lang naar Tom. Die keek hem recht aan, zonder een krimp te geven. Hij had niets te verbergen, stond voor wat hij had gezegd. Meneer Cole hoefde zich geen zorgen te maken om hem.

‘Ik ben bereid om het een maand te proberen,’ zei meneer Cole ten slotte. ‘Hopelijk is Arch dan weer helemaal hersteld en klaar om terug te komen.’

‘Hij is een taaie, ik weet zeker dat hij er dan weer is.’ Daar rekende Tom tenminste op.

‘Goed dan, meneer Cushman.’ Meneer Cole stond op en

stak zijn hand uit. ‘U bent aangenomen. En weest u gerust, ik betaal u een fair loon.’

Tom stond op en schudde meneer Cole de hand. Een maand leek wel lang, maar hij deed alles voor Arch. ‘Dank u, sir. Wanneer wilt u dat ik begin?’

‘Is vandaag te snel?’ vroeg meneer Cole. ‘Nu haar huwelijk voor de deur staat, heeft ze zo veel afspraken, dingen die ze moet doen, en ze moet zo vaak ergens naartoe. En als ik heel eerlijk ben: nu de dader nog steeds op vrije voeten is, ben ik doodsbang om haar naar buiten te laten gaan.’

De twee paar voetstappen die door de gang aan kwamen lopen, waren dezelfde als die Tom een paar ogenblikken eerder boven zijn hoofd had gehoord. Victoria en haar vriendin naderden het kantoor. Ze zou haar vader wel komen vragen om geld en of ze het rijtuig mocht gebruiken.

Er werd zacht op de deur geklopt en vervolgens ging hij open op een kier. ‘Vader?’ klonk de stem van een jonge vrouw.

Door de vijf centimeter brede spleet zag Tom een knap gezicht met hoge jukbeenderen, een elegante neus, sierlijke mond en een paar honingbruine ogen. Hij had aangenomen dat ze de aandacht van haar diverse verloofden had getrokken omdat ze de erfgename was van een enorm fortuin. Ze had echter meer in de aanbieding dan alleen haar rijkdom. Misschien was ze wel de ‘meest begeerde partij’ van de hogere kringen, wat de kranten hadden beweerd. Het enige probleem was, dat ze moeite leek te hebben om zich te binden.

Haar blik bleef hangen op zijn gezicht en haar ogen werden groot van verbazing. ‘Het spijt me, vader, ik wist niet dat u bezoek had. Ik kom wel terug.’

‘Nee, Victoria,’ zei meneer Cole snel. ‘Eigenlijk wilde ik net een van de bedienden bellen om je te halen.’

De deur ging verder open, waarop zichtbaar werd dat Victoria gekleed was volgens de laatste mode: een nauwsluitende paars gestreepte jurk, waarin haar figuur – waar veel vrouwen alleen maar van konden dromen – goed uitkwam. Haar smalle taille werd waarschijnlijk nog eens benadrukt doordat ze een strak korset droeg, wat gold voor de meeste rijke vrouwen die hij kende. Duidelijk was echter ook dat ze dat niet echt nodig had. Verder was ze rank en slank en zaten al haar natuurlijke rondingen op de juiste plek.

Haar blonde haar was modieus hoog opgestoken op haar hoofd, maar aan de achterkant vielen er een paar lange krullen naar beneden. Te zien aan de zijden handschoenen in haar ene hand en de mooi versierde bonnet in haar andere, had hij de situatie waarschijnlijk juist ingeschat: ze was van plan om uit te gaan.

‘Kom binnen, Victoria,’ zei meneer Cole. Zijn gezicht verzachtte, terwijl hij zijn dochter aankeek.

Ze beantwoordde haar vaders glimlach, wat haar gezicht alleen nog maar mooier en levendiger maakte. Terwijl ze de kamer in liep, bekeek Tom de jonge vrouw achter haar. Ze zag er eenvoudiger uit en keek onvriendelijk, maar was wel knap.

Nu haar bruiloft voor de deur stond, verwachtte hij dat Victoria Cole en haar vriendin het wel druk zouden hebben. Het verbaasde hem dat meneer Cole een lijfwacht zocht voor zijn vrouw en niet voor zijn dochter.

‘Theresa en ik wilden de monsters gaan bekijken van het Brusselse kant dat ik misschien voor mijn bruidssluier wil gebruiken. Deze keer zou ik echt graag zelf de keuze maken.’

Tom glimlachte inwendig dat hij het juist had gezien dat ze naar buiten wilde om haar vaders geld uit te geven. Hij was nog even scherp als altijd.

Meneer Cole nam de hand van zijn dochter in die van hem, wat Tom de gelegenheid gaf om een glimp op te vangen van Victoria's verlovingsring met een grote saffier en daaromheen diamanten. Liefdevol kuste meneer Cole Victoria's hand. 'Natuurlijk mogen jullie ze gaan bekijken.'

Victoria aarzelde hoe ze haar volgende verzoek moest inkleden. Ze was er duidelijk niet op voorbereid dat haar vader zo gemakkelijk overstag ging.

'Maar eerst wil ik je voorstellen aan meneer Cushman,' zei meneer Cole.

Tom deed een stap naar voren. 'Aangenaam kennis te maken, juffrouw Cole.'

Victoria richtte haar aandacht nu op Tom en zonder enige echte interesse te tonen nam ze hem in zich op, maar ze knikte wel beleefd.

'Meneer Cushman heeft ermee ingestemd om bij ons te komen werken.'

'Noemt u mij alstublieft Tom.'

Meneer Cole knikte. '*Tom* is een goede vriend van Archibald en zal zijn plaats innemen totdat hij hersteld is.'

Victoria's ogen schoten terug naar hem en deze keer bekeek ze hem veel nauwkeuriger. Zo nauwkeurig eigenlijk, dat Tom geen vin verroerde, in een poging zich niet ongemakkelijk te voelen.

Na een paar lange ogenblikken keek ze hem ongegeneerd recht aan in het gezicht. Haar ogen hadden gouden en bruine vlekken en waren om die reden opvallend te noemen. Plotse-ling voelde hij intuïtief dat er iets niet klopte.

'Beloof me dat je altijd mee zult werken met Tom.' Meneer Cole gaf Victoria een zacht kneepje in haar hand, die hij nu los moest laten.

Alle alarmbellen gingen af in Toms hoofd en er klonk een oorverdovend signaal. Hij beging een vergissing. Een zeldzame vergissing, maar niettemin een vergissing. Op de een of andere manier had hij alle signalen en informatie met betrekking tot deze baan verkeerd geïnterpreteerd, omdat hij nu zeker wist dat meneer Cole hem niet ingehuurd had als lijfwacht voor zijn blinde vrouw. Nee, hij had hem ingehuurd om kindermeisje te spelen voor die lieve schat van een dochter van hem.

Het kostte Tom moeite om een kreun te onderdrukken, maar hij hield hem binnen. Nog maar net had hij zichzelf zelfvoldaan gefeliciteerd dat hij zo kundig was. Maar in werkelijkheid was hij een dwaas dat hij niet eerder alle aanwijzingen had gecombineerd.

Hij voelde een enorme drang om te vluchten en de kamer uit te rennen, de trap af en het huis van de familie Cole uit, zo snel zijn voeten hem konden dragen. Maar dat ging zomaar niet, hij moest op zijn minst meneer Cole uitleggen dat hij de baan uiteindelijk toch niet aan kon nemen. Als hij hem nu gewoon uitlegde dat hij altijd alleen maar oudere vrouwen beveiligde en Arch de schuld gaf van het misverstand...

De tirade in zijn hoofd stopte abrupt. Arch had hem opzettelijk misleid, er was geen andere uitleg voor dit misverstand. Arch wist dat hij er bezwaar tegen had om de beveiliging van kinderen en jonge ongetrouwde vrouwen op zich te nemen. Niet alleen omdat er te veel nodeloze complicaties zouden kunnen ontstaan, maar ook omdat hij geen oppas wilde zijn, vooral niet van een rijk, verwend meisje.

Victoria keek hem nog steeds aan. De geamuseerdheid waarmee ze dat deed, vertelde hem dat ze zijn innerlijke strijd aanvoelde, doorhad dat ze invloed had op hem en genoot van het effect dat ze had op mannen.

‘Maakt u zich geen zorgen, vader,’ zei Victoria terwijl haar glimlach groter werd. ‘Ik beloof dat ik *samen* zal werken met mijn nieuwe lijfwacht.’

Haar nadruk op het woord ‘samen’ maakte Tom boos. Zo’n provocatie had hij nog nooit meegemaakt: Victoria Cole daagde hem uit om haar uit de moeilijkheden te houden. Ze meende dat hij niet oud of ervaren genoeg was om dat te kunnen.

Dan kende ze hem nog niet. Hij zou haar haarfijn laten zien uit welk hout hij gesneden was en waarom anderen hem zo graag hadden. Al was hij niet meer dan een veredelde oppas, hij zou haar bewijzen dat hij een van de beste lijfwachten was die er bestonden. Als zij dacht dat ze haar charmes kon gebruiken om hem te laten doen wat ze maar wilde, wachtte haar een grote verrassing. Ze zou er gauw genoeg achter komen dat haar knappe gezicht hem niets deed. Helemaal niets.